

Nr 258

Av herr **Andersson** i Brämhult m. fl., om viss ändring av bestämmelserna angående industrigarantilån.

I Kungl. Maj:ts kungörelse den 4 juni 1954, nr 409, med vissa bestämmelser rörande statlig garanti för lån till hantverks- och småindustriföretag m. m. har fjärde paragrafen getts följande lydelse:

Lånegaranti kan beviljas för lån, avsett för:

1) nybyggnad, tillbyggnad eller ombyggnad av fabriks- eller verkstadslokal eller utförande av mera omfattande förbättringsarbeten i sådana lokaler;

2) anskaffning av maskiner, arbetsredskap eller verktyg; eller

3) där särskilda skäl därtill äro, täckning av behov av rörelsemedel.

Bestämmelserna i denna kungl. kungörelse ansluter till de av riksdagen år 1954 i och med bifall till bankoutskottets utlåtande nr 29 i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 210/1954 antagna riktlinjerna för denna långivning.

Möjligheterna att där särskilda skäl därtill äro, bevilja industrigarantilån till täckning av behov av rörelsemedel har hittills enligt vad erfarenheterna ger vid handen tillämpats ytterst restriktivt. Endast i ett par fall har sålunda lånegaranti beviljats för detta ändamål och då i förening med att behovet av rörelsekapital ökat i anslutning till en med hjälp av industrigarantilån företagen utvidgning av rörelsen.

För de mindre företagarna är alltid kapitalfrågan svår att lösa. Bestämmelserna för industrigarantilånen är så utformade att bankmässig kredit måste utnyttjas, så långt detta är möjligt, innan statsgaranti kan komma i fråga. Detta betyder för många företagare, att man redan vid nyanläggningen eller utvidgningen av sina företag uttömmar möjligheterna att anskaffa erforderliga säkerheter för lån. Därmed står man utan vidare möjligheter, då det gäller att uppdriva erforderligt rörelsekapital.

Även med hänsynstagande till att också staten erfordrar säkerhet för industrigarantilån, »som med hänsyn till låntagarens ekonomiska ställning och förhållanden i övrigt kan påfordras», skulle en uppmjukning av bestämmelserna angående den statliga garantiens utnyttjande i nu nämnt avseende innebära en avgörande lättnad för företagarna. Följden av att en företagare icke anser sig utan betydande svårigheter kunna skaffa erforderligt rörelsekapital till en nystartad eller utvidgad rörelse blir ofta den att hela företaget kommer att skjutas på en oviss framtid till men för

syssetsättningsmöjligheterna i bygden. Särskilt i nuläget, då folkomflytningen från landsbygd till städer och tätorter tenderar att gå allt raskare, är varje åtgärd att underlätta nybildning och utvidgning av företagsamhet ute i bygden att rekommendera.

Med anledning av det sålunda anförda får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära sådan ändring i bestämmelserna angående industrigarantilån att dylik garanti kan utan att särskilda skäl därtill äro beviljas jämväl för lån avsedda att täcka företagares behov av rörelsekapital.

Stockholm den 26 januari 1956

Torsten Andersson

i Brämhult

Gunnar Larsson

i Luttra

Harald Larsson

i Hedenäset

Per Persson

Norrby
